

ЖІНКА У ЗОНІ

Гроза - то й гроза, влітку минає швидко. Але такий пекельний гуркіт Інні доводилося чути досі лише раз - у горах над морем. Сьогодні будь-що Інна мала встигнути ще в Чорнобиль. Побачити Карпівну.

Біля входу на станцію у божевільній ейфорії, розстрілювані навальною зливою, мов очманілі, підсакували з "помийниці", як охрестили жартуни саншлюз - ємність з марганцем, сотні яскравих малинових фонтанчиків. Інна чомусь знову подумала про ту передсмертну агонію, тряску кубів біологічного захисту реактора і уявила двометрову залізобетонну підлогу підреакторного приміщення, яка навряд чи витримала те бомбардування, той землетрус...

Автобуса не було. Повновида молодичка попросила в Інни парасольку і хутенько, прожогом кинулася до узика, що стояв віддалік. Передавала водієві якісь документи.

- Попросіть, хай підкине мене у Чорно-о-биль! - щосили загукала Інна.

Жінка й водій лаконічно перемовилися, і, стоячи у калюжі під Інниною парасолькою в водоспаді зливи, послана щас-

КІЄНКО Любов Олексіївна - інженер-технолог I категорії, працює в МНТЦ «Укриття».

ливим випадком благодійниця енергійно закивала вільною рукою у бік Інни:

- Давай бігом, він згоден!

Інна рвучко шаснула під дощ, ніби тільки й мріяла, аби змити з себе цим навальним дезрозчином небесної канцелярії саме повітря станції, де для неї надто ще живі були дні катастрофи. Тим страхіттям невідворотності була змучена її уява й розтривожена, розтелесована душа...

У машині вона мовчала. Тільки раз зиркнула на похмурого молодого вусаня богатирської постави, з важким, непроникним поглядом чорних очей. Проте за давньою професійною звичкою "вираховувати" об'єкти спостережень і новою, швидко надбаною у зоні - не гаяти ані хвилини, Інна невдовзі майже автоматично дістала блокнот і ручку, почала переглядати вчорашні записи й небавом запитала:

- Ви не розкажете мені про себе? Чи давно ви в зоні? Що вас тут тримає? Чи не важко працювати? Для мене все важливе. Я журналістка. То спочатку ім'я своє назвіть. Якщо це не військова таємниця.

У машині скажено блиснуло, і другий удар грому дійняв Інну чи не дужче за перший. Це водій викресав блискавицю з-під козацької буйної чуприни і стрімких, як крила ластівки, чорних брів.

- Вилазь! - як довбнею, огрів пасажирку. Гримнув категорично й різко натис на гальма. Інна дивом втрималася, щоб не пробити лобом скло, може, завдяки тому, що була напружена вкрай, - розслаблення у зоні, незважаючи на втому, чомусь не приходило навіть уночі.

- Вилазь, я сказав. Діло їй є до мого імені! Це ж треба!.. В гробу я бачив вашу пресу проститутську!..

Дощ тарабанив по склу. Тисяча небесних сліз доганяли одна одну, і дорога крізь них здавалася заплаканою, безнадійно смутною. Інна злякано відвилася на хлопця й мовчала. Казала ж їй мама колись: "Ніколи не сідай в машину з чужими!"

"Чужий" роздував тонкі ніздрі й, певне, вже шкодував за свій спалах гніву. Він витяг цигарку, не питаючи дозволу (хазяїн!), запалив, пустив дим через ніс.

- Живу я тут, розумієш? Чорнобильський я. І дід мій тут жив, і прадід, і прадіда дід. Може, всі вісімсот років, ще за князя Святослава... Хата тут моя. Я її своїм горбом будував. Човен мій. Прип'ять. Усе тут моє...

І "саркофаг", - гірко подумала Інна.

Він пустив машину повільно, попасом, не питаючи пасажирку, куди їй треба, і вона занепокілась.

- Мені до церкви, - винувато й не до ладу попросила.

- Доїдеш, не бійся. У рудий ліс не завезу - він під землею...

- А сім'я ваша де? - спитала, аби спитати, пригнічена пасажирка. Вона вже не розраховувала на погідну розмову. Тут аби дощ ущух і не прибив її цей псих по дорозі.

- Сім'я в Києві. І квартира є. І в квартирі. Все як у людей. Жінка й діти привичаїлись. А от я не можу. Дихати не можу, розумієш? Дозвіл маю - у своїй хаті тут і живу. І здохну тут, а нікого не пущу руйнувати.

- А хто ж руйнує? - Інна наївно здивувалася.

- А от зараз вийдеш - побачиш.

Козарлюга - так подумки з боязкою повагою охрестила цього дровлянина Інна - з форсом завернув машину у вуличку, що спускалася до Прип'яті, мовби знав, що церква їй тільки орієнтир, і так само, як перше, різко, без попередження загальмував... Дивно, але дощу в Чорнобилі не було.

Вони стали біля машини. Хлопець показав на невеличку ошатну кам'яницю у заростях бузку й жасмину, а потому винувато, переминаючись з ноги на ногу, запропонував:

- Хочеш - зайді.

Інна подякувала, відмовилась. Зачудовано дивилася на двійко соняхів, що стояли, як дозиметристи, на варті при ганку, раннім квітом тужили на захід сонця.

- Ну, то ось я тобі покажу будинок письменника. Знаєш такого, може, чула - Левада Олександр Степанович. Та ти мусиш знати. Він один з наших на суді був. - З цими словами узяв Інну галантно за лікоть і, як найчемніший кавалер, вивів на стежку до скромненької у заростях бур'яну будівлі. - Оно, бачиш?..

І спохопився нараз, виявивши несподівану увагу до своєї пасажирки:

- А тобі до кого тут? Я всіх знаю. Ну, гаразд, не кажи. Я за годину вертатимусь, коли треба, можу заїхати за тобою - підвезу, куди схочеш.

- Дякую. Мені недалечко... - Інна повагалася якусь мить. - То я підійду сюди до вас рівно через годину, можна?.. Якщо не передумаєте. - Й чи то тривожно, чи насміхуватися зиркнула спідлоба.

- Які тут розмови? Мені є з ким жартувати. А вам сказав - зробилю.

"Ого, - відзначила Інна, - козарлюга перейшов на ви! А буркнув це, рушаючи до своєї хати, немовби навіть ображено. Сказав, як зав'язав, - чомусь подумалось Інні..." Несподівано для себе самої вона торкнула хвіртку у двір письменника.

Кропива вигналася по пояс, зілля майже заховало стежку. Перед хатою посеред двору даремно чекав на свого господаря човен. Поблякла синя фарба на борту сповіщала, що це осиротілий "Еней". Інна постояла немов над мертвим, зітхнула й несамохіть торкнула потріскану поверхню літер. Напис облущувався, і фарба посипалася з шурхотом, як засохлі пелюстки з вінків.

- Відплавав, козаче, - як живому, прошепотіла Інна.